

Arrest

nr. 75 595 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. DE RAEDEMAEKER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U woonde samen met uw ouders in de stad Ordzhonikidzevskaya in Ingoesjetië.

In december 2000 werd uw broer, M. L. (...) (O.V. 6.553.715), gearresteerd en veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens verboden wapenbezit. In 2001 of 2002 werd u éénmaal door de politie opgepakt in verband met de zaak van uw broer. Na 8 dagen werd u vrijgelaten na betaling van losgeld. In oktober 2003 kwam uw broer terug vrij.

Op 27 oktober 2003 werd u samen met een klant, I. A. (...), ontvoerd vanuit de garage waar u als automecanicien werkte. I. A. (...) was een broer van M.-B. A. (...), een gezochte rebel. U werd meegenomen naar een gebouw van de Federale Veiligheidsdienst FSB in de stad Magas, waar u werd gefolterd. Later die nacht werd u in de buurt van de stad Vladikavkaz uit een wagen gedumpt. I. A. (...) is sindsdien echter spoorloos. Enkele dagen later werd u door de politie ondervraagd over uw ontvoering.

Uit angst durfde u echter niet veel te vertellen. U zei bijvoorbeeld niet dat u door de FSB was ontvoerd. De familie van I. A. (...) achtte u verantwoordelijk voor zijn verdwijning, gezien u de laatste persoon was die contact met hem had gehad.

Vanaf 2003 werd u geregeld gearresteerd door de politie en telkens voor korte tijd vastgehouden. In 2004 werd u eenmaal samen met uw broer aangehouden. Dit gebeurde meestal naar aanleiding van één of andere terroristische aanslag. In 2004 vertrok uw broer uit Ingoesjetië om elders in de Russische Federatie te gaan wonen.

Op 10 april 2009 werd u opgeroepen bij de ROVD (politie) van Ordzhonikidzevskaya. U ging zich aanmelden, maar de bevoegde inspecteur was echter niet aanwezig. Op 20 mei 2009 werd u opnieuw opgeroepen. Bij de politie werd u ondervraagd over uw ontvoering in 2003. Naast de rechercheur van de politie was ook nog een andere persoon in burger bij het gesprek aanwezig. Tijdens dit verhoor vertelde u de hele toedracht van uw ontvoering in 2003. U vertelde ook dat u destijds door de FSB was ontvoerd. In de avond van 20 mei 2009 kreeg u een telefoontje om een wagen te gaan depanneren. Toen u op de afgesproken plaats kwam, werd u beschoten door enkele mannen. U stelt dat de FSB u wilde liquideren omwille van uw getuigenis bij de politie. U kon echter ontkomen en u dook onder bij een vriend. Op 21 mei 2009 kregen uw moeder en zus bezoek van de ordediensten die naar u op zoek waren.

Eind mei 2009 vertrok u uit Ingoesjetië. U reisde met een auto via Oekraïne naar Moskou. Vanuit Moskou nam u de trein naar Polen. U was in het bezit van uw eigen reispaspoort, maar u had geen geldig visum.

Aan de Poolse grens vroeg u asiel aan. U bleef 3 maanden in Polen.

Op 31 augustus 2009 vertrok u naar Frankrijk, zonder de beslissing over uw asielaanvraag in Polen af te wachten.

Op 26 oktober 2009 vroeg u asiel in Frankrijk. Op 15 maart 2010 werd uw asielaanvraag geweigerd door de Franse asielinstantie.

Hierop trok u naar België, waar u op 13 april 2010 asiel vroeg.

In België werd u herenigd met uw broer, M. L. (...) (O.V. 6.553.715), die in december 2009 uit de Russische Federatie was vertrokken.

Op 5 januari 2010 had uw broer asiel gevraagd in België.

Zijn problemen waren niet verbonden met uw asielmotieven. Op 23 juli 2010 werd de asielaanvraag van uw broer geweigerd. Op 31 januari 2011 werd deze beslissing bevestigd door een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In België vernam u via uw moeder in Ingoesjetië dat de familie van I. A. (...) in september 2010 een bloedwraak tegen u had uitgesproken omdat zij u verantwoordelijk achtten voor zijn verdwijning in 2003. Uw familie probeerde zich met de familie van A. (...) te verzoenen, doch dit werd afgewezen. Uw moeder wist u ook te vertellen dat u momenteel officieel wordt opgespoord door de Ingoesjetische autoriteiten voor terroristische activisten. In april 2011 stuurde zij enkele documenten op naar België."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest dat u in Ingoesjetië zult worden vermoord door de FSB omdat u in 2009 tegenover de politie zou hebben getuigd over uw arrestatie in 2003. Verder vreest u de familie van I. A. (...), die in 2010 een formele bloedwraak tegen zou u hebben uitgesproken omdat men u verantwoordelijk acht voor zijn verdwijning in 2003.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit de documenten die u voorlegde, in casu de twee lijsten van mensenrechtenorganisatie 'Mashr' (stukken 2 en 3), en uit een onderzoek van CEDOCA, de researchdienst van het Commissariaat-generaal, blijkt dat u inderdaad op 27 maart 2003 samen met I. A. (...) door de ordediensten werd opgepakt. U werd in de namiddag opgepakt en 's nachts vrijgelaten. I. A. (...), wiens broer M.-B. A. (...) als rebel wordt gezocht, is sindsdien spoorloos verdwenen.

Volgens mensenrechtenorganisaties zou I. A. (...) toen zijn gevisieerd om zijn broer onder druk te zetten (cf. Antwoorddocument 'ing2011-014w' in bijlage).

Hoewel er niet wordt getwijfeld aan het feit dat u in 2003 voor korte tijd werd opgepakt door de autoriteiten, moet het Commissariaat-generaal echter vaststellen dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat u momenteel een gegronde vrees voor vervolging zou kennen in de Russische Federatie.

Uw verklaringen over de problemen die u na 2003 zou hebben gekend, blijken immers niet geloofwaardig.

Ten eerste kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u door momenteel door de Russische autoriteiten, in casu de FSB, zou worden gevisieerd omwille van de gebeurtenissen in 2003.

Zo kon worden vastgesteld dat u inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de identiteit van uw vervolgers.

Tegenover het Commissariaat-generaal vertelde u immers dat u in 2003 werd ontvoerd door de FSB. U beweerde dat u zeker wist dat u destijds door de FSB werd vastgehouden. Bij uw vrijlating hadden uw ontvoerders u immers bedreigd en verteld dat u niets mocht zeggen over hun identiteit. U zou het feit dat u door de FSB was ontvoerd dan ook hebben verzwegen toen u in 2003 door de politie werd verhoord. Uit angst vertelde u toen louter dat u door onbekenden was meegenomen naar een onbekende plaats en maakte u geen melding van het feit dat de FSB verantwoordelijk was voor uw ontvoering (CGVS I, p. 8, 11, 13, 14; CGVS II, p. 2, 5; CGVS III, p. 4).

Het Commissariaat-generaal moet echter vaststellen dat u in het kader van uw asielprocedure in Frankrijk een andere versie van uw asielrelaas vertelde.

Tegenover de Franse asielinstantie verklaarde u immers dat u in 2003 waarschijnlijk was ontvoerd door de OMON (politie-eenheid) of mogelijk zelfs door bolsjevieken (rebellens).

Tijdens de gehele asielprocedure in Frankrijk maakte u op geen enkel moment melding van het feit dat u zou zijn ontvoerd door de Federale Veiligheidsdienst FSB (cf. Office Français de Protection des Réfugiés et Apatrides (OFPRA): asielaanvraag, p. 8-9; gehoorverslag, p. 1-8). Dit is zeer opmerkelijk, gezien u in uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties uw latere problemen heel expliciet verbond aan het feit dat u door de FSB zou zijn ontvoerd.

U beweerde immers dat u in 2009 werd vervolgd omdat u toen tegenover de politie getuigde over de gebeurtenissen in 2003. Tijdens uw gesprek met de politie op 20 mei 2009 zou u openhartig gepraat hebben over uw ontvoering door de FSB. Omwille van deze getuigenis zou de FSB u nog diezelfde dag hebben proberen liquideren (CGVS I, p. 15-17).

Het Commissariaat-generaal meent echter dat het weinig geloofwaardig lijkt dat de Federale Veiligheidsdienst FSB een sleutelrol speelt in het verhaal dat u tegenover de Belgische asielinstanties vertelde, terwijl u tegenover de Franse asielinstantie met geen woord repte over deze instantie.

Toen u werd geconfronteerd met deze ernstige discrepantie in uw opeenvolgende verklaringen voor de Franse en Belgische asielinstanties, beweerde u dat u in Frankrijk bewust had verzwegen dat u door de FSB was ontvoerd. U zei dat u vreesde dat uw verklaringen door de Franse asielinstantie zouden worden doorspeeld aan de FSB (CGVS II, p. 12).

Deze uitleg is niet acceptabel.

Uw impliciete bewering dat de Franse asieldiensten zouden samenwerken met de Russische Veiligheidsdienst FSB is immers absoluut ongefundeerd.

De uitleg als zou u schrik hebben gehad om in Frankrijk over de FSB te vertellen, houdt bovendien geen steek; gezien u beweerde dat u in 2009 tegenover de Russische politie reeds getuigde over uw ontvoering door de FSB, bestaat er ook geen aannemelijke reden waarom u dit feit niet tegen de Franse asielinstantie zou durven vertellen.

Het Commissariaat-generaal meent dat deze erg uiteenlopende verklaringen over de identiteit van uw vervolgers ernstig afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid in het algemeen; en aan de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten die u in 2009 zou hebben meegemaakt in het bijzonder.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde over de gebeurtenissen die u in mei 2009 zou hebben beleefd.

Tegenover het Commissariaat-generaal verklaarde u immers dat er op 20 mei 2009 een aanslag op uw leven werd gepleegd door de FSB. U kon ontkomen en u dook onder. De volgende dag, op 21 mei 2009, zou er een inval in uw huis hebben plaatsgevonden, waarbij de ordediensten uw huis doorzochten en documenten in beslag namen. U verklaarde expliciet dat er toen géén geweld werd gebruikt tegen uw moeder en uw zus, die op dat moment thuis waren (CGVS II, p. 10).

Uit de stukken in uw Frans asioldossier blijkt echter dat u tegenover de Franse asielinstantie een heel andere versie hebt gegeven.

U beweerde toen bij herhaling dat er tijdens deze inval wel degelijk fysiek geweld was gebruikt door de ordediensten: "Ma soeur et ma mère ont été battues." (OFPRA asielaanvraag, p. 9), "Après des gens sont allés chez mes parents (...) pour tabasser mes parents, ma mère. (...) Ma mère est toujours malade à cause de ça." (OFPRA gehoorverslag, p. 7).

Deze twee versies zijn natuurlijk niet verenigbaar.

Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, weet u deze discrepantie aan een foutieve vertaling door de tolk in Frankrijk (CGVS II, p. 12).

Deze uitleg is echter niet aanvaardbaar.

Er moet immers worden opgemerkt dat uit uw Frans asioldossier blijkt dat u op twee verschillende momenten, zowel tijdens het gehoor bij uw initiële asielaanvraag als tijdens het daaropvolgende gehoor ten gronde, hebt verklaard dat er geweld tegen uw familieleden was gebruikt.

Dit kan dus bezwaarlijk aan een verkeerde vertaling door een tolk worden toegeschreven.

De vaststelling dat u manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde over de inval in uw huis op 21 mei 2009 ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder. De gebeurtenissen van 20 en 21 mei 2009 vormden, volgens uw verklaringen, immers de onmiddellijke aanleiding voor uw vlucht uit de Russische Federatie.

Ten tweede kan het Commissariaat-generaal bezwaarlijk geloof hechten aan uw bewering dat de familie van I. A. (...) in 2010 een bloedwraak tegen u zou hebben afgekondigd naar aanleiding van zijn verdwijning in 2003.

U beweerde dat u vanuit België via uw moeder in Ingoesjetië had vernomen dat de familie A. (...) in september 2010 een formele bloedwraak tegen u zou hebben uitgesproken omdat zij u verantwoordelijk achten voor de verdwijning van I. A. (...) in oktober 2003.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het gebruik van bloedwraak in de Kaukasus in principe een ritueel is met duidelijke regels.

Het ritueel verloopt in verschillende fases, waar de familie van het slachtoffer bij monde van de clanoudsten haar grieven opsomt en de bloedvete formeel uitspreekt, waarna de familie van de dader verzoeningspogingen probeert te initiëren en waarbij ook neutrale bemiddelaars worden ingeschakeld (cf. informatiebundel over bloedwraak in bijlage).

Gezien de grote impact die het uitspreken van een bloedwraak kan hebben, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u er enigszins van op de hoogte bent hoe dit ritueel is verlopen.

Het Commissariaat-generaal moet echter vaststellen dat u uiterst vage en weinig consistente verklaringen aflegde over het uitspreken van de bloedwraak door de familie A. (...) en de daaropvolgende verzoeningspogingen die door uw familie zouden zijn ondernomen.

Zo kon u bijvoorbeeld niet aannemelijk maken waarom de A. (...)’s pas in september 2010 – 7 jaar nadat u op 27 oktober 2003 samen met I. A. (...) werd ontvoerd – een bloedwraak tegen u zouden uitspreken. U beweerde dat deze familie u al langer de schuld gaf van de verdwijning van I. A. (...) en dat het volgens de Kaukasische ‘adats’ (ongeschreven wetten) ook mogelijk is om een bloedwraak pas na verloop van tijd uit te spreken (CGVS I, p. 8).

U bleek echter niet op de hoogte te zijn wat de concrete motieven waren waarom de familie A. (...) in september 2010 besliste om de bloedwraak formeel af te kondigen (CGVS III, p. 4-5).

Voorts bleek dat u nauwelijks iets kon vertellen over het precieze verloop van het hele ritueel van het uitspreken van de bloedwraak en de daaropvolgende verzoeningspogingen. U vertelde dat de bloedwraak formeel zou zijn uitgesproken toen een delegatie van de familie A. (...) naar uw huis kwam. U plaatste deze gebeurtenis in september 2010, maar u kon echter niet specificeren wanneer in deze maand dit juist was voorgevallen (CGVS II, p. 7-8).

Verder legde u vage en inconsistente verklaringen af over de verzoeningspogingen die uw familie zou hebben ondernomen.

Toen u gevraagd werd wanneer uw familie naar de familie A. (...) was gestapt om een verzoening te bespreken, antwoordde u in eerste instantie dat uw clan "binnen een week of een maand [na het uitspreken van de bloedwraak]" een initiatief had genomen (CGVS II, p. 8). Later beweerde u echter dat uw familie reeds op de dag van het uitspreken van de bloedwraak tot een vergelijk was proberen komen (CGVS III, p. 8).

U bleek ook niet te weten hoe vaak de families waren samengekomen om uw zaak te bespreken (CGVS III, p. 8).

U wist evenmin te vertellen wie er bij deze onderhandelingen was betrokken. Hoewel u beweerde dat er een hele delegatie van uw clan, zo'n 30 á 40 personen, bij deze gesprekken aanwezig was geweest, kon u, op het clanhoofd na, geen enkel familielid noemen die hierbij betrokken was (CGVS III, p. 5, 8).

U was ook niet op de hoogte wie de familie A. (...) vertegenwoordigde bij deze gesprekken (CGVS III, p. 5).

Hoewel u zei dat er bij deze gesprekken moslimgeestelijken aanwezig waren om te bemiddelen, kon u geen namen van deze geestelijken noemen (CGVS III, p. 8-9). U vertelde wel dat uw moeder contact had met de 'Spirituele Raad van Moslims', een organisatie die zich met bloedvetes bezighoudt, maar u wist niet of uw moeder naar deze organisatie was gestapt, of, dat deze organisatie contact had gezocht met uw moeder nadat zij zelf over de bloedwraak hadden vernomen (CGVS III, p. 7). Het Commissariaat-generaal moet op basis van bovenstaande vaststellingen besluiten dat u nauwelijks iets blijkt te weten over de bloedwraak die tegen u zou zijn uitgesproken.

Als uitleg voor uw onwetendheid over deze zaak, verklaarde u dat u enkel contact hebt met uw moeder in Ingoesjetië. Uw moeder is een oude en zieke vrouw, wat betekent dat zij u niet goed zou kunnen informeren over de afwikkeling van uw persoonlijke problemen (CGVS II, p. 8; CGVS III, 6, 8). Het Commissariaat-generaal meent dat dit echter geen afdoende verklaring is voor uw gebrekkige kennis terzake.

Gelet op het feit dat er, volgens uw verklaringen, zo'n 30 à 40 van uw eigen familieleden betrokken waren bij de ontmoetingen met de familie A. (...), kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u zich bij één of meerdere van deze betrokken familieleden zou proberen informeren over de pogingen die zij ondernamen om uw problemen met de familie van I. A. (...) op te lossen.

Toen u werd gevraagd of u effectief hebt geprobeerd om familieleden te contacteren die hierbij betrokken waren geweest, bleek dat u dit niet had gedaan.

U zei dat u enkel contact hebt opgenomen met een ander familielid die niet bij deze bloedwraak was betrokken.

U vertelde dat u geen andere familieleden hebt gecontacteerd omdat er niet veel mensen waren die zich uw situatie aantrokken en omdat u niemand wilde laten weten waar u verbleef (CGVS III, p. 6-7).

Het Commissariaat-generaal moet dus vaststellen dat u onvoldoende inspanningen hebt geleverd om zich te informeren over deze bloedwraak. Van iemand die internationale bescherming zoekt uit vrees om in zijn land van herkomst te worden vermoord, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich op de hoogte probeert te stellen van de afwikkeling van zijn problemen. Dit geldt a fortiori voor een geval van bloedwraak, gezien u ook in Europa het risico loopt om te worden gevisieerd door familieleden van de op genoegdoening beluste partij.

De vaststelling dat u onredelijk weinig weet over deze bloedwraak en dat u zich nauwelijks inspanningen hebt getroost om meer informatie over uw eigen problemen te verzamelen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze bloedvete.

Aansluitend moet worden opgemerkt dat CEDOCA, in het kader van het onderzoek van uw asioldossier, aan de Ingoesjetische mensenrechtenorganisatie 'Mashr' en aan de Ingoesjetische vertegenwoordiging van de mensenrechtenorganisatie 'Memorial' een vraag stelde over een mogelijke bloedwraak tussen de A. (...)s en de L. (...)s (cf. Antwoorddocument 'ing2011-014w').

Uit het antwoord van Memorial bleek dat zij contact hebben opgenomen met een lid van de verzoeningscommissie voor bloedwraak in Ingoesjetië.

Deze persoon bleek echter geen weet te hebben van een eventuele bloedvete tussen de A. (...)s en de L. (...)s. Ook M. M. (...), het hoofd van Mashr, antwoordde dat hij niet op de hoogte was van een bloedwraak tussen beide families. M. M. (...) zei dat een dergelijke bloedwraak wel plausibel zou kunnen zijn, gezien hij uit persoonlijke ondervinding kon getuigen dat de autoriteiten zijn eigen familie hadden proberen opzetten tegen de familie van I. A. (...) en M.-B. A. (...).

De bewering van M. M. (...), dat een bloedwraak tussen de A. (...)s en de L. (...)s niet uit te sluiten valt, betekent daarom niet dat uw verhaal over deze bloedwraak per sé geloofwaardig is.

Op basis van uw eigen verklaringen, waaruit blijkt dat u onredelijk weinig kennis aan de dag legde over deze zaak, en op basis van de vaststelling dat u nauwelijks een inspanning hebt geleverd om zich verder over deze zaak te informeren, meent het Commissariaat-generaal immers dat uw verhaal over deze bloedwraak niet geloofwaardig lijkt.

Ten derde meent het Commissariaat-generaal dat u niet aannemelijk kunt maken dat u veelvuldig zou zijn opgepakt door de ordediensten naar aanleiding van verschillende incidenten.

U verklaarde ten aanzien van de Belgische asielinstanties dat u in de periode van 2001 tot 2009 in totaal zo'n 14 keer werd gearresteerd door verschillende ordediensten in Ingoesjetië naar aanleiding van allerhande incidenten. Hierbij zou u soms verschillende dagen zijn vastgehouden en werd u volgens uw verklaringen ook telkens ernstig gefolterd (CGVS vragenlijst, nr. 1; CGVS I, p. 4-5).

Het is echter zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u ten aanzien van de Franse asielinstanties op geen enkel moment over deze arrestaties hebt gesproken.

Zowel tijdens het gehoor in het kader van uw initiële asielaanvraag als tijdens het latere gehoor ten gronde hebt u niet vermeld dat u tijdens de periode van 2001 tot 2009 zo frequent zou zijn gearresteerd, opgesloten en gefolterd door de ordediensten.

Tegenover de Franse asielinstanties sprak u immers louter over de problemen die u in oktober 2003 hebt gekend en over de problemen die u in 2009 zou hebben gekend (OFPRA: asielaanvraag, p. 8-9; gehoorverslag, p. 1-8).

Toen u werd geconfronteerd met deze vaststelling, kon u hier geen aannemelijke uitleg voor bieden (CGVS II, p. 13).

Het Commissariaat-generaal meent dat deze belangrijke discrepantie tussen uw opeenvolgende verklaringen nog verder afbreuk doet aan de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De documenten die u voorlegde kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in geen geval herstellen.

U legde een convocatie voor, die vermeldt dat u op 10 april 2009 in de hoedanigheid van getuige zou zijn opgeroepen door de ROVD (politie) van het Sunzhenski district in Ingoesjetië. Deze convocatie vermeldt echter niet in welke zaak u werd opgeroepen als getuige.

Het loutere gegeven dat u als getuige werd opgeroepen bij de politie, kan echter niet als een bewijs worden gezien dat u werd opgeroepen in het kader van uw ontvoering in oktober 2003. Er zijn immers verschillende redenen denkbaar waarom men kan worden opgeroepen bij de politie.

Vervolgens legde u twee documenten voor die zouden zijn uitgegeven door de MVD (Ministerie van Binnenlandse Zaken).

Eén document vermeldt dat uw moeder tegenover de politie verklaringen zou hebben afgelegd over de bloedwraak die tegen u zou zijn uitgesproken (stuk 4). Het andere document vermeldt dat u zou worden beschuldigd van terrorisme en dat u ook officieel zou worden opgespoord (stuk 5).

U vertelde dat uw moeder deze documenten zou hebben bekomen via haar behandelende arts in het ziekenhuis, wiens zoon bij de politie zou werken (CGVS I, p. 6-9).

Wanneer echter de afweging wordt gemaakt tussen de relatieve waarde van de door u voorgelegde documenten, rekening houdend met de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal in verband met de bewijskracht van documenten uit de Russische Federatie (cf. Antwoorddocument 'TCH2008-140-w') en de ernst van de vastgestelde tegenstrijdigheden en het gebrek aan kennis die u over essentiële punten van uw relaas aan de dag legde, meent het Commissariaat-generaal dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat dergelijke documenten gemakkelijk kunnen worden gekocht in Tsjetsjenië en de Russische Federatie.

Voorts legde u een medisch-psychologisch attest voor van de hand van dokter D. L. (...) (stuk 7). Dit attest vermeldt dat u eventueel geheugenproblemen zou kunnen hebben. U legde dit attest voor om de verschillende tekortkomingen in uw relaas te verschonen.

Het Commissariaat-generaal meent echter dat dit attest geen afdoende verklaring biedt voor de verschillende inconsistenties, tegenstrijdigheden en onwetendheden die werden vastgesteld.

Wat betreft uw verhaal over uw vervolging door de FSB, kon worden vastgesteld dat u tegenover de Franse asielinstantie volledig andere dingen had verteld over de identiteit van uw vervolgers en over de inval bij u thuis.

Deze vaststellingen zijn dus niet gestoeld op het feit dat u zich bepaalde feiten of gebeurtenissen niet goed meer zou kunnen herinneren omwille van eventuele geheugenproblemen. Er kon telkens worden vastgesteld dat u essentiële punten in uw relaas op manifest verschillende wijzen voorstelde.

Toen u met uw ongeloofwaardige verklaringen over uw vervolging door de FSB werd geconfronteerd, verwees u overigens niet naar geheugenproblemen, maar weet u de vastgestelde tekortkomingen aan andere factoren, zoals bewuste omissies van uw kant, of, aan misverstanden of verkeerde vertalingen door een tolk (cf. supra).

Het feit dat u onredelijk weinig kennis aan de dag legde over de bloedwraak die tegen u zou zijn uitgesproken, kan evenmin worden toegeschreven aan het feit dat u zich bepaalde dingen niet goed meer kunt herinneren omwille van eventuele geheugenproblemen, maar valt, zoals bleek uit uw verklaringen, toe te schrijven aan het feit dat u zich niet hebt geïnformeerd over de gebeurtenissen die zich na uw vertrek uit Ingoesjetië zouden hebben afgespeeld (cf. supra).

Het Commissariaat-generaal concludeert dat de vermelding in het medisch-psychologisch attest, als zou u eventueel geheugenproblemen kunnen kennen, geen verschoningsgrond is voor de verschillende ernstige inconsistenties, tegenstrijdigheden en onwetendheden die werden vastgesteld.

Uw Russisch binnenlands paspoort (stuk 1) attesteert uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist.

De twee documenten van de mensenrechtenorganisatie Mashr tonen aan dat u op 27 oktober 2003 samen met I. A. (...) werd opgepakt en dat u nog dezelfde dag werd vrijgelaten (stukken 2 en 3). Zoals reeds eerder werd opgemerkt, wordt niet getwijfeld aan het feit dat u in oktober 2003 werd gearresteerd en voor een korte tijd vastgehouden door een ordedienst.

Het Commissariaat-generaal moet op basis van bovenstaande vaststellingen echter besluiten dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat u momenteel een gegronde vrees voor vervolging zou kennen in de Russische Federatie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen."

1.3. De commissaris-generaal weigert verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 november 2011 in een eerste middel (zie p. 3) een schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van de artikelen 48/3 en 48/4, §2 b. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Aangaande de door de commissaris-generaal jegens verzoeker weerhouden tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen afgelegd in België en zijn verklaringen afgelegd aan de Franse asielautoriteiten, laat verzoeker gelden dat hij "tot drie maal toe" ondervraagd is geweest op het Commissariaat-generaal en dat de commissaris-generaal geen tegenstrijdigheden heeft opgemerkt in zijn verklaringen in het kader van zijn asielaanvraag in België.

Hij herhaalt verder dat hij zich in Frankrijk niet durfde uitspreken over de FSB en dat er geen twijfel is over het feit dat hij in 2003 werd ontvoerd samen met I. A.; hij stelt dat hij een "bijzonder profiel" heeft dat zijn verklaringen over de problemen in 2009 waarachtig maakt. Hij verwijst verder naar de commissaris-generaal die handelt over de "precaire veiligheidssituatie in Ingoesjetië", "waarbij vermeende rebellen of helpers van rebellen een duidelijk gevaar voor vervolging kennen".

Verzoeker wijst er ook op (zie het verzoekschrift, p. 4) dat hij bewijsstukken heeft voorgelegd die zijn verklaringen staven, dat de waarachtigheid van het document van "Mashr" bevestigd wordt door CEDOCA en dat er "geen, of minstens niet voldoende, reden is om de waarachtigheid van het document vanwege de MVD in twijfel te trekken zonder nader onderzoek".

Hij laat vervolgens gelden dat hij een consistent en gedetailleerd relaas heeft gebracht en dat dit relaas in overeenstemming is met wat algemeen bekend is over de huidige situatie in Ingoesjetië. Hij herhaalt

dat hij bewijzen heeft neergelegd *“waarbij de waarachtigheid van het bewijsstuk dat nader onderzocht geworden is, bevestigd is geworden”*.

Verzoeker wijst ten slotte nog op zijn *“bijzonder profiel”*, waardoor hij een *“te hoog risico loopt op een inbreuk op zijn fysieke integriteit bij terugkeer naar Ingoesjetië”*.

In een tweede middel (zie het verzoekschrift, p. 5) voert verzoeker opnieuw een schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van de artikelen 48/3 en 48/4, §2 b. van de vreemdelingenwet en een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker argumenteert dat hem betreffende de bloedwraak niet ten laste kan worden gelegd *“niet alle exacte feitelijkheden te kennen, aangezien verzoeker toen al uit het land was”*.

Hij benadrukt vervolgens dat de informatie van het Commissariaat-generaal bevestigt dat bloedwraak effectief een voorkomend probleem is in Ingoesjetië. Verzoeker meent een *“bijzonder profiel”* te hebben *“dat volgt uit de niet betwiste feiten anno 2003”* waardoor de realiteit van een bloedwraak vanwege de familie A. *“zeer waarschijnlijk”* is; deze *“reële kans van dergelijke bloedwraak”* werd volgens verzoeker bevestigd door M. M. van *“Mashr”*.

Verzoeker laat gelden bewijzen te hebben voorgelegd ter zake, waarvan de authenticiteit zonder deugdelijk onderzoek onterecht wordt verworpen door de commissaris-generaal.

Hij vindt het *“kennelijk onredelijk”* dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan de door verzoeker ingeroepen vrees.

Verzoeker wijst ten slotte opnieuw op zijn *“bijzonder profiel”*, waardoor hij een *“te hoog risico loopt op een inbreuk op zijn fysieke integriteit bij terugkeer naar Ingoesjetië”*.

2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient vooreerst te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2 b. van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Betreffende de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen in België en zijn verklaringen afgelegd aan de Franse asielautoriteiten, stelt verzoeker dat hij *“tot drie maal toe”* ondervraagd is geweest op het Commissariaat-generaal en dat de commissaris-generaal geen tegenstrijdigheden heeft gevonden in verzoekers verklaringen in het kader van zijn asielaanvraag in België.

De Raad merkt dienaangaande op dat er geen beletsel bestaat dat, in het kader van een asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van een eerdere asielaanvraag bekend waren, noch is het verboden om de verklaringen afgelegd in het kader van deze procedures te vergelijken, waaruit het bedrieglijk karakter van de vluchtelingenverklaring kan worden afgeleid (RvS, nr. 129.650 van 24 maart 2004).

De Raad stelt tevens vast dat verzoeker niet betwist dat er zware discrepanties bestaan tussen zijn verklaringen afgelegd voor de Franse en voor de Belgische asielinstanties. Aldus stelt de Raad vast dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde aangaande feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Zo legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de identiteit van zijn vervolgers. Hij verklaarde op het Commissariaat-generaal dat hij in 2003 werd ontvoerd door de FSB; tegenover de Franse asielinstantie verklaarde hij echter dat hij in 2003 waarschijnlijk was ontvoerd door de OMON (politie-eenheid) of mogelijk door ‘bolsjevieken’ (rebellen), maar maakte verzoeker tijdens de gehele asielpprocedure in Frankrijk geen melding van het feit dat hij zou zijn ontvoerd door de FSB.

Tegenover de Belgische asielinstanties verklaarde verzoeker verder dat er op 21 mei 2009 een inval in zijn huis zou hebben plaatsgevonden, maar dat er toen géén geweld werd gebruikt tegen zijn moeder en zijn zus (zie het gehoorverslag van 15 april 2011, p. 10); tegenover de Franse asielinstantie beweerde verzoeker echter bij herhaling dat er tijdens deze inval wel degelijk fysiek geweld tegen hen was gebruikt.

De uitleg van verzoeker dat hij zich in Frankrijk niet durfde uit te spreken over de FSB, omdat de Franse asieldiensten op een of andere manier samenwerken met de FSB, is slechts een blote bewering die niet aanvaard wordt. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij in 2009 tegenover de Russische politie reeds getuigde over zijn ontvoering door de FSB, waardoor het volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoeker dit niet tegen de Franse asielinstantie zou durven vertellen.

Verzoekers argumentatie dat hij een *“bijzonder profiel”* kent dat zijn verklaringen over de problemen in 2009 waarachtig maakt, is gelet op wat voorafgaat, geen dienstig verweer.

Verzoeker stelt dat de waarachtigheid van het document van “Mashr” bevestigd wordt door CEDOCA en dat er *“geen, of minstens niet voldoende, reden is om de waarachtigheid van het document vanwege de MVD in twijfel te trekken zonder nader onderzoek”*.

De Raad wijst er dienaangaande op dat, hoewel er niet wordt getwijfeld aan de waarachtigheid van het document van “Mashr” en aldus aan het feit dat verzoeker in 2003 voor korte tijd werd opgepakt door de autoriteiten, er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen dat hij actueel een gegronde vrees voor vervolging kent in de Russische Federatie; zijn verklaringen over de problemen die hij na 2003 zou hebben gekend, zijn immers ongeloofwaardig.

Wat betreft de stukken die uitgegeven zouden zijn door de MVD, merkt de Raad vooreerst op dat de commissaris-generaal een ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten.

In casu maakte de commissaris-generaal een afweging tussen de relatieve waarde van de door verzoeker voorgelegde documenten, rekening houdend met de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal in verband met de bewijskracht van documenten uit de Russische Federatie, én de ernst van de vastgestelde tegenstrijdigheden én het gebrek aan kennis van verzoeker over essentiële punten van zijn asielrelaas.

De Raad stelt inderdaad vast dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen; gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval.

Verzoekers stelling dat hij niet ten kwade kan worden geduid dat hij niet alle feitelijkheden betreffende de bloedwraak exact kent aangezien hij toen al uit het land was, wordt niet aangenomen.

De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoeker uiterst vage en weinig consistente verklaringen aflegde over het uitspreken van de bloedwraak door de familie A. en de daaropvolgende verzoeningspogingen die door zijn familie zouden zijn ondernomen.

Gezien de grote impact die het uitspreken van een bloedwraak kan hebben, kan nochtans worden verwacht dat verzoeker op de hoogte is van het verloop van dit ritueel. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker in redelijkheid mag worden verwacht dat hij ernstige inspanningen levert om informatie over te bekomen over zijn recente situatie gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Op de vraag aan verzoeker of hij geprobeerd heeft om familieleden te contacteren die bij de bloedwraak betrokken waren geweest, antwoordde hij ontkennend. Van verzoeker kon nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich bij zijn familieleden zou hebben geïnformeerd over hun pogingen om de problemen met de familie van I. A. op te lossen.

De Raad herhaalt dat van een asielzoeker immers redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij meerdere pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land van herkomst. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen duidelijk op een gebrek aan belangstelling in zijn hoofde en keren zich tegen zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoekers beweringen dat de algemene informatie van de commissaris-generaal bevestigt dat bloedwraak een effectief voorkomend probleem is in Ingoesjetië, dat hij een "*bijzonder profiel*" heeft "*dat volgt uit de niet betwiste feiten anno 2003*" en dat de "*reële kans van dergelijke bloedwraak*" bevestigd zou zijn door M. M. van "Mashr", doen geen afbreuk aan het specifiek vastgestelde gebrek aan kennis en interesse in hoofde van verzoeker.

Verzoekers argumentatie dat de authenticiteit van de door hem neergelegde stukken zonder deugdelijk onderzoek door de commissaris-generaal wordt verworpen, weerlegt de omstandige motivering daaromtrent in de bestreden beslissing niet.

Verzoeker laat immers na aan te geven welke documenten "*zonder deugdelijk onderzoek*" en "*onterecht*" werden verworpen. De motivering in de bestreden beslissing blijft dan ook staande en de Raad neemt deze over.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meerdere keren zijn "*bijzonder profiel*" benadrukt waardoor hij een "*te hoog risico loopt op een inbreuk op zijn fysieke integriteit bij terugkeer naar Ingoesjetië*", wijst de Raad er op dat dit gelet op bovenstaande vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van zijn problemen, geen zoden aan de dijk zet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Ingoesjetië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien door artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoren op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE